

Príbeh o Franklinovi

Drahí spolužiaci,

v našej triede v týchto dňoch vrcholia výmeny názorov ohľadne posledných udalostí na nemčine. Rád by som sa k tejto téme vyjadril aj ja s iným pohľadom, keďže sa mierne vzdelávam aj v pedagogickej oblasti. Budem rád, ak zareagujete a zapojíte sa do diskusie.

Bola raz jedna korytnačka menom Franklin. Franklin bol veľmi živý a preto veľmi nerád chodil do školy. Tam musel sedieť a nudiť sa. No bol veľmi rád, že sa v škole stretával so svojimi najlepšími kamarátmi, s ktorými sa rád rozprával a hral. Vedeli si navzájom pomôcť a Franklin bol veľmi dobrým kamarátom v kolektíve. Veľmi mu však vadilo, že sa v škole musel učiť množstvo vedomostí, ktoré videl momentálne ako nepotrebné a nezaujímavé.

Koľkokrát sa Franklinovi stalo, že bol na hodine nepripravený, dostal aj guľu a celý triede bol na smiech. No aj tak sa neprinútil k učeniu, ba dokonca rád sa chodil kúpať počas školy tak, aby to nevedela ani mama, ani pani učiteľka. Keď už musel sedieť v triede, tak bol veľmi neposedný. Často sa rozprával a smial so spolužiakom vedľa seba, a tak sa dostával s pani učiteľkou do konfliktu. Potom mal doma z toho problémy, lebo mama si všimla poznámku. Našiel si druhý spôsob, ako sa odpútať od tých nezmyslov a zároveň nedostávať toľko poznámok: chodil na záchod. Fajne sa prešiel, natiahol nohy, napil sa.

Boli aj dni, kedy Franklin nebol až taký neposedný. Jedného rána, keď sa zišli všetci v škole a začala sa hodina, Franklin pokojne sedel, hoci ostatní boli ako vymenení. Uškŕňali sa, ba nahlas smiali. Franklinovi to prišlo mierne smiešne, ako sa pučí jeho spolužiak Crétien. Mierne sa uškľabol, no práve vtedy pre nadmerný hluk a hlasný smiech v triede zdvihla hlavu pani učiteľka, ktorá čakala, že na vine bude ako inak Franklin. A naozaj – pomyslela si, Franklin sa uškŕňal, istotne to celé vyvolal. Pani učiteľka ho dvoma vetami so zvýšeným hlasom napomenula. Franklin bol však v tomto prípade nevinný, a tak sa hádal s pani učiteľkou o pravdu.

Pani učiteľka rýchlo vybuchla a Franklinovi vynadala. Franklina sa to hlboko dotklo. On – taký vzorný a svedomitý študent, ktorý sa vôbec nikdy nesmiel si vyslúžiť takéto hanlivé slová a ešte k tomu znova pred celou triedou! Tak to nie! Musí jej to predsa nandať! A tak sa aj stalo. No pritvrdila aj pani učiteľka a hádka bola na stole. Žiaci sa opäť nič nenaučili pre hádku Franklina s pani učiteľkou.

Na druhý deň prišiel Franklin s mamou do školy za pani učiteľkou. Mama bola veľmi nahnevaná, pretože si vypočula tie hrubé výrazy, aké použila pani učiteľka na jej milého a vzorného Franklinka. Vypočula si ich z nahrávky, ktorú na hodine urobil Louis a poskytol ju Franklinovi. Pani učiteľka bola z nahrávky veľmi rozrušená, pretože je tam nahratá pri páchaní nepráv. A zároveň si uvedomila, že nahrávka samotná bola urobená protiprávne. Nik predsa nemôže len tak niekoho nahráť či odfotiť. Okrem toho, dnes je veľa videí, fotiek a nahrávok podobného typu na internete. Bála sa, že sa takto zneužije jej reflexný výpad na hodine. Stále však bola presvedčená, že hovorila pravdu, aj keď vedela, že takto podať názor na žiaka je trestné. Nik z triedy sa nechcel

priznať ku nahrávke, pretože hneď aj hrozila vysokým trestom – vylúčením zo školy a Louis každému zakázal, aby ho prezradil – trieda bola už pomerne dobrým kolektívom, takže Franklina i Louisa podržali.

Pani učiteľka bola veľmi rozhnevaná na svojich žiakov, lebo nikto jej neprezradil meno osoby, ktorá hádku nahrála, hoci chcela, aby sa jej tá osoba priznala sama. A tak sa režim zmenil. Povedala si – no fajn, takže „tak to pochop už je koniec“ čiže v preklade „To, čo som robila doteraz bol nadštandard, teraz idem konať len vrámci školského poriadku. Ja som im nemusela dávať každú hodinu ľahké písomky, na ktoré sa stačilo naučiť cez prestávku a tak mali možnosť nahrabať veľa jednotiek, ja som s nimi nemusela pozerávať videá či čítať rozprávky, ja som ich nemusela púšťať na záchod a nemusela im dovoliť ani notebooky, ani akúkoľvek konverzáciu. Nemusela som im dávať prestávky na jedenie a púšťať ich do bufetu a nemusela som im ani dávať voľné hodiny akože na učenie chémie či občianskej náuky. Nevedia si vážiť nadštandard, *ja im za to nestojím*, tak ani oni mne nestoja za to, aby som im poskytovala nadštandard. Odteraz budú mať peklo, lebo sa všetci spikli proti mne.“

Áno, toto dokáže urobiť rozhorčenie. Poviete si – to je chorý človek, nemá čo učiť v škole, kazí jej meno. Budte radi, že je to aspoň ten človek. A že vie byť človekom aj v práci, aj vtedy, keď iným ide o autoritu. Človek je citlivá bytosť. Pochopí študentov, pochopí ich potreby a trápenia, nazve ich krstným menom. Nekladie na nich vysoké nároky, vie totiž, že možno sa tieto predmety učiť nechcú, nepotrebujú. Chápe, že nemá zmysel ísť hlavou proti múru. No človek robí aj veľa chýb. Často to závisí od momentálnej situácie v rodine, vo vzťahu, vo vzťahu s nadriadeným či inou triedou. To žiaci niekedy vidia, ale niekedy nie. A takto citovo načatému človeku naozaj stačí ten smiech, tá uškľabená tvár žiaka a má všetkého po zuby a má chuť so všetkým plesnúť. A vtedy sa prejaví jeho povaha. Či má slovník bohatý aj na vulgarizmy a či ich zvykne vyťahovať zo sejfú.

Na druhej strane si predstavte ortodoxného vyučujúceho. Viac-menej bez citových prejavov, bez naviazania na študentov. Má predsudky – „ten kolega povedal to, istotne sú zlí, a nedá sa s nimi baviť.“ Nemá záujem sa spoznávať a nemá záujem diskutovať. Človek-stroj. Takto na nás pôsobia podaktorí členovia učiteľského zboru na našej škole. A takto sa začína prejavovať aj Franklinova pani učiteľka. Čím to je? Nemá predsudky, ona má dôkazy. Dôkazy, že to so žiakmi nedokázala, hoci sa snažila a tak to vzdala, lebo nič lepšie zatiaľ nevymyslela.

Môj názor na túto záležitosť je taký, že každý si musí brániť svoju česť (Franklin sa musí ohradiť, no slušne a Louis by sa mal priznať – možno nie hneď, lebo zatiaľ je pani učiteľka schopná aj vyhodiť ho. Ale je to v jeho rukách, sám si drží svoju česť) a taktiež mali by sme vedieť prijať výčitku (ak Franklin vidí, ako reaguje pani učiteľka na jeho čo i len minimálne prejavy neposednosti – mimochodom je to celkom častý jav u profesorov, tzv. alergia na žiaka; vyskytuje sa spravidla tam, kde jeden žiak dominuje arogantným správaním na hodine – mal by si priznať aj svoju dlhodobú chybu a vyvarovať sa ďalších zbytočných prúserov tohto typu).

Vzťah učiteľ – trieda je niečo ako vzťah muža a ženy. Učiteľ dostane triedu, v ktorej učí. Ak chce (ak je učiteľ-človek) tak si k nej vytvorí vzťah, až si postupne nájdu svoju spoločnú cestu. Uzatvoria fiktívne „manželstvo“. Po čase príde k prekročeniu noriem,

čo sa toleruje na jednej aj na druhej strane. Keď sa však prekračovanie noriem začne zhusťovať, prichádza kríza. Normy nikdy neboli spísané a tak je čas to zmeniť. „Manželia“ sú si ale cudzí, nedôverujú si. Možno je z jednej strany snaha, ale druhá odmieta. Dôležité je, aby jedna polovička presvedčila druhú, že je možné obnoviť fungujúce pravidlá a tak ďalej fungovať. Lenže ako presvedčiť? To je celá veda. Trojnásobným snažením.

Chce vlastne niekto, aby Franklina, Louisa a spolužiakov učila stále tá istá pani učiteľka? To je otázka! Pekný deň plný optimizmu praje

maco

Čiernobiele parapety značky Yamaha

Ahojte. Opäť píšem článok týkajúci sa môjho veľmi milého zážitku. Tentokrát nie je o školskom výlete, ani o šachoch, ale o hudbe, konkrétne o mojom výlete na 4. *Celoslovenskú súťažnú prehliadku v hre na keyboard* v Považskej Bystrici.

Súťaž sa už tradične poriada v utorok pred Veľkou nocou a zide sa tu klávesová elita z celého Slovenska. Tento ročník bol však výnimočným – prišli aj naši bratia Česi a veru neodišli naprázdno, ale zatiaľ nechcem veľmi predbiehať. Samozrejme, nechýbala ani kubínska zostava v podobe bratov Knaperekovcov (môj mladší brat príde na rok na gypel, ale – žiadna šikana!). Minulý rok sa môj brat stal absolútnym víťazom svojej kategórie a ja som skončil v skvelom striebornom pásme (samozrejme vo vyššej kategórii). A rok predtým (2. ročník súťaže) bol pre nás prvým, pokusným. Ja som sa neumiestnil, ale môj brat exceloval a bol v striebornom pásme.

Moja cesta za hrou na klávesy je veľmi pekná. Moji rodičia majú veľmi radi kvalitnú hudbu, hoci nikdy nevedeli na žiadnom nástroji brknúť niečo súvislé (no, raz otec machroval, keď kúpil nové Casio – na tú dobu strašné delo. Vtedy som len začínal s hrou a to som chodil len na klavír. Skrátka, pustil si demo song a tváril sa že hrá, a my sme mu na to, ako inak, skočili. No tak, nesmejte sa.. Fakt to hral autenticky, vravím, že sa vyzná do hudby).

Na hudobnú som začal chodiť v mladšom veku ako moji súrodenci – už od prvej triedy na ZŠ som sa zoznamoval aj s čiernobielym čudesným parapetom. Prvých šesť rokov nebolo človeka, ktorý by v Kubíne učil hru na keyboard. Tak som sa učil na klavíri. Potom však začala učiť klávesy aj jedna učiteľka klavíra (nebolo to nič moc, pasovať sa s ešte staršími a horšími klávesami ako doma). Akokoľvek, nebola to kvalifikovaná učiteľka keyboardu.

Konečne, keď odišla na materskú, prišiel na ZUŠku malý, nenápadný starší pán s fajkou a typickou old-fashion koženou aktovkou v ruke. Prvá hodina s ním – to bola neviem či groteska alebo katastrofa. Mastenie klavírovej stoličky tekutým mydlom a vyvolávanie manželke, aby si vypočula jeho žiaka, to je len pár drobností, ktoré mi utkveli v hlave z toho obrovského množstva volovín čo vyvádzal. Ale videl som, že s keyboardom si rozumie a naučí ma veľa veciam. A to nielen hudobným, ale aj praktickým (žiaľ, môj domáci experiment s mastením klavírovej stoličky tekutým

mydlom mi nevyšiel – malo to opačný efekt, ale nevadí, ostatné praktické rady sa ujali).

Bol to mimoriadne obetavý človek. Do starej, spráchnivenej školy si doniesol svoje veci (od pier cez notové stojany až po vlastné keyboardy), aby ju skultúrnil. Na Mestskom úrade zabezpečil starú, vyradenú kopírku, čo robila šmuhy ako svet na papieri keď sa prefocovali noty preto, aby nemusel každú hodinu posielat žiakov do vedľajšej ZUŠky či Baska.

S týmto učiteľom sa mi podarilo úspešne absolvovať prvý cyklus a dnes už som tretiak na druhom cykle (predošlé odstavce som písal v minulom čase, aby to bolo dramatickejšie, ale neverili by ste, tento učiteľ ma ešte stále učí!). Tak, teraz, keď poznáte moju cestu za keyboardom, rozpoviem vám ešte ako dopadla tá súťaž.

Každoročne je to mimoriadne skvele organizovaná akcia. Každá škola dostane triedu, pričom menšie výpravy sa vhodne spoja do jednej triedy. V triede si každý pocvičí, kým na neho nepríde rad podľa vopred vypracovaného a aj dodržiavaného časového harmonogramu súťaže. Každý dostane lístok do jednej skvelej jedálne na účilišti (im tak dobre nevaria ako nám. My máme vždy iný lístok a je sranda pozorovať tie pohľady domácich na naše jedlo). A veľmi sa mi páči igelitka, ktorú tiež rozdáva každému. A hneď aj pribalia zo dve žemle, dobošku a bulletin s prehľadom všetkých súťažiacich a ich súťažných piesní.

Každá kategória má svoju súťažnú miestnosť, kde sa vždy rozložia štyria vedľa seba a keď odohrajú, tak nasleduje ďalšia štvorica (to je pre urýchlenie priebehu. Mimochodom, je snáď jasné, že každý hrá na svojich klávesoch. Nie je to ako gitara, každá rovnaká, ale každý keyboard má iné zvuky, iné rytmy a má iné ovládanie, ktoré si každý pozná).

Všetci súťažiaci sú riadne ozvučení (klávesy majú obrovskú výhodu, že z nich vychádza zvuk mnohých nástrojov, ale perfektne zladený a kvalitný cez obyčajný slúchadlový výstup). Tu by som ešte rád podotkol, že tu nie je žiadna šupácka aparátúra. Znie to naozaj kráľovsky. Tento rok prišla aj novinka: všetko sa nahrávalo na kamery a tak každý súťažiaci dostane svoj výkon, ako aj výkony víťazov.

Okrem jednotlivcov je možnosť súťažiť aj ako dvojica. My s bratom sme teda využili aj túto možnosť. Poďme k výsledkom. Ako jednotlivec som sa neumiestnil ani ja, ani brat. Ale ako dvojica sme obsadili perfektné strieborné pásmo. Hrali sme od Abby *The Winner Takes it All* a tiež Dorušiakovej obľúbenú *Hallelujah* od L. Cohena. Poradie súťažiacich a ich zaradenie do pásem zostavuje porota osobitná pre každú kategóriu. Tento rok bol do poroty pozvaný aj náš pán učiteľ.

Celkovo mám z tohtoročnej súťaže aj napriek čiastočnému neúspechu veľmi dobrý pocit, a to aj vďaka počasiu, ktoré je zatiaľ každý rok na 1*.

maco; foto: www.sme.sk

- 1 Absolútny víťaz prvej kategórie Jakub Kolembus, ZUŠ Senec
- 2 Absolútny víťaz tretej kategórie Erik Szakál, ZUŠ Sládkovičovo
- 3 Absolútny víťaz štvrtej kategórie Jakub Židek, ZUŠ Františkovi Lázně ČR
- 4 Absolútny víťaz piatej kategórie Rostislav Telingier, ZUŠ Hranice ČR